

80
INDO-CHINOIS

611

(2)

NG HÁT CỦA QUI-CHÁNH-BẠN

Bạn diễn tuồng tại Cầu-kho

TUÔNG ÔNG GIACOB VÀ CÁC CON

Jacob et ses enfants
PHẦN THỨ NHỊ

*Từ ông Giuse làm Phó-quân cho
đến khi hòa hiệp với cha*

Tous droits réservés

Giá : 0 \$ 20

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 7618

*80 Ind - ch
611*

SAIGON

IMPRIMERIE J^b NGUYEN-VAN-VIET

1927

21/11

Tuông ông Giacob và các con

PHẦN THỨ NHÌ

Từ ông Giuse làm Phó-quân cho
đến khi hòa hiệp với cha

MÀNG THỨ NHỨT

Nhà ông Giacob

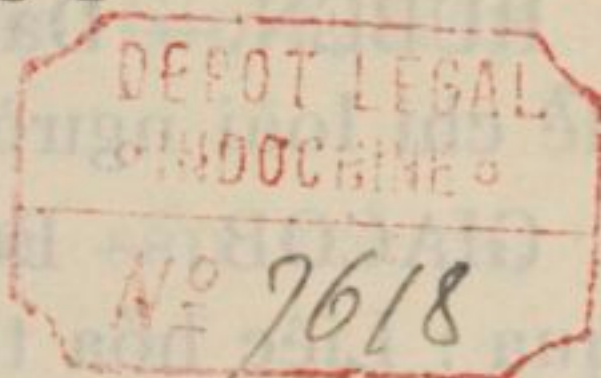
HỒI THỨ I

ÔNG GIACOB SAI CÁC CON ĐI MUA LÚA

CÁC CON.— Trình cha, chúng con nay hiệp đủ mặt, mừng lạy cha, chúc cầu hai chữ Miêng-trường.

CHUNG.— (Hát) Chúng con hân hoan vầy vui phỉ tâm lòng, bởi thấy cha già ngày nay sống lâu vuôn tròn. Cảm ơn muôn phần Chúa đã chở che bấy lâu đầy đặn trọn bề hôn an xác mạnh. Ở trong đời sự họa phước còn xây, chúng con đêm ngày hằng lo báo ngải cha luôn. Nguyên ơn trên giúp sức, hầu cho cha vững chí, mà lên nơi Thiên quốc là quê.

GIACOB.— (Hát) Các con an tâm từng theo Chúa trên, kính nguyện ơn người phù hộ cha đó. Các con cũng cứ gìn giữ luật người cho bền cho vững, tới cùng tới chốn, sau ta hết thấy cũng đặng hĩ hoan sum vầy.

CÁC CON.— (Hát) Chúng con hân hoan vầy vui
phĩ tâm lòng.....

GIACOB.— Các con bình thân, từ Giuse bị rui li
trần, mà cha ôm sần rơi lụy ; rày thêm thảm đất
Canaan đang bị đại hạn đói khát, cha càng e cho
ta con cháu rất đông, cũng phải chịu bề thốn thiếu,
đó các con.

RUBEN.— Dạ, thưa cha Chúa nhơn từ vô cùng,
dễ chi loài người phải khốn làm vậy ?

GIACOB.— Bởi con chưa hiểu, cha phải phân
qua : Liệt hỏa thí kim, gian nan thí đức. Mà dầu
muốn dầu không, gian nan phải chịu ; chịu bằng
lòng mới có công, mới đáng thưởng ; bằng không,
tội càng thêm mắc, đáng chịu phạt muôn phần.

Nên các con phải cam lòng chịu các tai họa, như
phần Chúa gởi cho vậy.

GIUĐA.— Dạ, thưa cha, chúng con bằng lòng
chịu các tai nạn, mà cha dạy lẽ nào cho khỏi
đói khát.

GIACOB.— Ố các con ôi ! cha nay đã quá trăm
tuổi, cha chưa từng thấy năm nào thất mùa cho
bằng năm này, mà coi dèo còn phải nhiều năm
nữa ; nghe bên Giptô cũng bị đại hạn, mà lúa thóc
còn dư dả, bán cho ngoại bang. Bởi đó các con
10 đứa phải sắm sửa, trẩy sang nước Giptô, hầu
mua lúa; một mình Benjamin ở lại, kéo đi dọc đường,
nó cũng bị một phần số, như Giuse thuở trước
chăng.

CÁC CON.— Dạ, chúng con vâng lệnh, chẳng dám diên đình, cúi tạ hiền phụ, hầu sớm sửa lên đường.

GIACOB.— Giã các con, chúc cầu cho các con đi đường bình an (Giacob vô).

CÁC CON.— (Hát) Này ta thừa vâng lời thân phụ dạy khuyên, vậy ta đừng sai chậy, vào cho mau sớm sửa lấy bạc, của ăn, trải qua miền Giptô, trải qua miền Giptô, sau trở về cho mau.

ĐINA.— Này mấy anh em, tôi đem sắp trẻ ra, đưa mấy anh em dờn gót.

CON CỦA MẤY ANH EM.— Ó cha ôi! nay vâng lời ông nội, cha phải lìa con, xin cha kíp lên đường rồi mau trở lại.

(Hát) Từ đây lìa phân phụ từ từ hiếu đôi phương, dậm xa thật cha chịu nhiều con nguy hiểm trở: chúng con càng thêm tủi, thân phần chẳng may, nên phải cam sầu thảm nhiều bề.

Nguyên nguyên nguyên xin ơn trên đầy dẫy, phù trì diu dắc cha trở về chóng.

MẤY ANH EM.— (Hát) Ó chúng con, đừng rơi dụy thêm sầu thảm, một cứ an lòng thảo kính mẹ con luôn.

CON TRẺ.— Dạ, con thương mẹ con lắm.

CHUNG.— (Hát) Nguyên xin Chúa cả giúp nhau mạnh khỏe, hầu lo nắm giữ vẹn chữ hiếu trung.

MẤY ANH EM — (Hát) Này cha khẩn khẩn hằng

nhớ con luôn, dầu xa xuôi cha cũng sang qua Giptô, hầu mua của ăn. Vậy cha quyết giả con, kíp mau vưng lệnh, đăng trẩy qua miền Giptô.

CON TRẺ.—Rồi xin cha về mau, nghe không cha?

MẤY ANH EM.—Ừ, thôi các con đi chơi.

MÀNG THỨ HAI

Dinh ông Giuse

HỒI THỨ II

CÁC ANH ÔNG GIUSE TỚI NƯỚC ÊGIPTÔ

MÔN QUAN.—Nơi tôi chức môn quan bồn trấn, quyền quờ cũng bực, xưng cậu bếp rất sang, ngắt trong túi không xu, nên chúng khi thị. Nói cho phải, Phó-quân người tha hương, mà rất độ lượng, thấy thì cơ cần còn lương bổng tôi không mấy đồng tiền, nên cho thêm chút đỉnh, nay tôi đã đăng ăn lên rồi, khoái dạ xiết bao. Tuy vậy chớ tôi cũng khôn dại, kiếm tiền ngoại thêm nữa, kẻ cho tiền vào trướng báo liền, còn như ai tiếc bạc, dựa rào chờ mãi, đợi thét họ phải lời xu; mà ăn thì ăn lên vậy thôi, chớ bề bạc cũng bị lột lon cách chức nữa. Hôm qua sao xuôi quá, trọn ngày không thấy một ai, mắng hầu chẳng nhờ nhứt điều; bữa nay, hễ gặp mỗi thì tôi siết ngay, người bồn xử một phần, người ngoại quốc bằng hai, đăng bù chì hôm qua không xu uống nước.

Cha chả may quá, mình mới lắm giảm mà đã gặp mỗi, hai chú kia đứng đó.

TỔP MUA LÚA I.— Bầm cậu, chúng tôi ở phương xa, hết lúa hết gạo, xin cậu cho vào, đừng mua lúa về ăn đỡ dạ.

MÔN QUAN.— Xuôi quá mở hàng mới gặp một mối, mà đã trời dài. Thôi đợi chút ta báo thí cho.

(Mấy anh ông Giuse tới)

Hủy còn tốp kia đông dữ, đây mình kiếm ăn đừng chẳng sai, mấy chú kia đi đâu?

RUBEN.— Bầm cậu, chúng tôi đi mua lúa.

MÔN QUAN.— Mấy chú coi nhà quê quá, mua lúa thì mua ngoài chợ, đây đâu có lúa mà mua.

RUBEN.— Không, chúng tôi nghe nói : nhà quan có bán lúa nên mới dám tới mua.

MÔN QUAN.— (Tụi này quê mùa mà ngay thẳng, coi bộ khó kiếm ăn).

Mấy chú đẹp bên, chờ thượng quan ra khách ta sẽ cho vào.

(Ông Giuse ra khách)

GIUSE.— Như ta danh thiết Giuse, từ ngày thọ chức Phó-quân hăng lấy đức vỗ thành, làm lành trị dân; dốc lòng trả nợ ơn trên, quyết dạ lo an chúng dưới; đã bảy năm mùa màng sung túc, tích thâu lúa thóc đâu đâu đầy kho đầy lẫm; nay tới bảy năm đại hạn, thiên hạ đều phải cơ hàn, tứ phương chạy tới đây, đừng cầu lương phạn.

Lạy Chúa, tôi cảm ơn Chúa, vì đã sắp đặt như vậy cho đầy tớ Chúa.

(Hát) Ở Chứa hay thương quá bội, gây dựng
muôn thú hóa sản muôn loài. Cả thấy đều thì
ngợi khen cùng tung hô lòng lân mẫn quảng đại.
Xin đoái phận nghèo các dân mà ban đầy no
khỏi chết, cùng khiến lòng cha con trẩy qua đây,
con cứ thảo ngay dưỡng nuôi, hầu đặng đền ơn
báo ngãi sanh thành.

Môn-quan (đạ) coi cớ ai cho vào (đạ)

TỐP MUA LÚA I. — Bẩm thượng quan, chúng tôi
tới cùng vua mà cầu lương, thì Hoàng-thượng phán
rằng : « Hãy đến cùng Giuse » (Ite ad Joseph) (1)
người dạy sao, bay làm vậy ; giữa trông đại nhân
thương xót.

GIUSE — Thấy cơn đại hạn khắp nơi, lòng ta
luống những ngùi ngùi, một lo cho khỏi xa hoa,
hai lo cho khỏi phiền hà dân đen. Quân (đạ) mau
mau đóng lúa cho nó, mua bao nhiêu thì đóng bấy
nhiên, rồi cho nó về (đạ) coi còn có ai cho vào nữa.

MÔN-QUAN. — Bẩm thượng quan, có một tốp
mười người, không biết ngay gian mà đi đóng dũ
vậy ?

GIUSE. — Bao nhiêu cũng cho vào hết (mấy anh
em vào bãi, ông Giuse ngó nhìn các anh) Chúng mi

(1) Đả hay: Bể dưới phải thay tên kẻ Bể trên, nhưng lời
này. « Ite ad Joseph » Hội-thánh còn giữ mà nói về Thiên cả
Giuse đời nay, nên xin dịch y nguyên như vậy : « Hãy đến
cùng Giuse. »

nghe ta hỏi : « Chẳng hay chúng mi ở đâu đến đây cùng có ý gì ? »

RUBEN. — Bẩm thượng quan, chúng tôi ở đất Canaan, tới đây mua lúa, xin thượng quan thương xót.

GIUSE. — Không, bộ tịch chúng mi là người do thám, tới xem trong nước có nơi nào xung yếu đây có phải vậy chăng ?

CÁC ANH. — Bẩm thượng quan, chúng tôi không có bụng đồ chút nào.

SIMEON. — Chúng tôi cả thấy là con một cha, đều chơn chất thật thà, không có lòng gì xảo trá.

GIUSE. — Không, ta biết chắc chúng mi giả : Tiền sử đăng có hậu binh, chúng mi tới dò, coi có nơi nào xung yếu trong nước đây, phải không ?

RUBEN. — Bẩm thượng quan, chúng tôi nói thật: chúng tôi là 12 anh em đều con một cha, em út ở nhà, còn một em đã chết. Nghe bên Giptô này có bán lúa, cha chúng tôi sai tới mua về dùng kéo phải chết đói hết.

GIUSE. — Mà ta nói chúng mi đi do thám, nên phải khai ngay, bằng chẳng thì ta bỏ tù ráo. Thôi để ta thử coi chúng mi có nói thật chăng. Vạn tuế vua Pharaon, Ta truyền trói một đứa trong chúng mi mà giam vào ngục; còn mấy đứa khác ra cho người ta đóng lúa, rồi về nhà, đoạn đem em út qua đây, chẳng vậy thì chúng mi chết hết.

RUBEN. — Bầm thượng quan, xin lĩnh trên xét lại cho chúng dưới nhờ; như cha chúng tôi, nay đã tuổi cao, một trăm có lẽ, nếu nghe tin chẳng lành người sẽ vong mạng.

GIUSE. — (Nạt) Đừng già hăm, chúng mi chẳng tuân, ắc phải rơi đầu

CÁC ANH. — (Rung sợ, lạy) Bầm thượng quan, chúng tôi xin vưng chẳng dám cãi.

(Giuse khóc, lui vô, lau nước mắt)

LÊVI. — Ta chịu làm vậy thì đã đáng, bởi ta ở ác với Giuse, dầu nó khóc than xin thương xót, mà ta chẳng nghe, nên rầy phải hành hạ làm vậy.

RUBEN. — Ở các em, mấy tuần huờn qua lại, câu lai báo chẳng chầy, hễ là hại hơn thì hơn hại; bởi qua can giáng mà các em không nghe, nên hình phạt Đ. C. T. đeo đuổi theo ta, ác lai ác báo là vậy.

GIUSE (trở ra). — Quân (dạ) bắt trời thẳng này (Siméon) đem bỏ vào ngục (dạ) còn mấy đứa khác dẫn nó ra ngoài, mà đóng lúa cho nó, rồi dẫn lại đây. Quân gia, nghe ta dặn phải lấy bạc chúng nó, giấu trong mỗi bao lúa, rồi cho thêm của ăn, đừng ăn dọc dằng. Môn-quan, coi còn có ai kịp cho vào nữa.

TỔP MUA LÚA II. — Bầm thượng quan, chúng tôi đói khát, nhờ ơn hải hà, đoái đến chúng tôi muốn thuở.

GIUSE.— Hãy đem chúng nó ra cho người ta
đong lúa luôn thể, rồi cho nó về.

QUẢN GIA.— (dẫn mấy anh em vô). Bẩm ngài,
vưng lệnh truyền, tôi đã làm y như vậy.

GIUSE.— Tốp này xong rồi.... Thôi chúng mi
đem lúa về nhà, đừng đem em út sang đây.

CÁC ANH.— Cúi lạy giả từ thượng quan, chúng
tôi dõng gót lên đàng.

GIUSE.— Thôi bãi hầu, Quản gia Gianô lui về
an nghỉ.

(Hát) Từ xa cha đã mấy thu dư. Nay nghe tin
qua vui mừng hết trông chờ. Kia cha cao tuổi cứ
tốt tươi. Đàng đệ liễu yếu cũng hãy sờn sơ. Phần
trẻ nên sang vui xiết bao. Phước già hậu toại thật
quá ư. Nguyên sao cha qua mau mau sum hiệp.
Ngỏ dặng đền ơn sanh thành thuở xưa. Cùng lo
báo đáp ngài dưỡng dục. Thì mới thỏa tâm phĩ
tình.

MÀNG THỨ BA

Nhà Ông Giacob

HỒI THỨ III

CÁC CON ÔNG GIACOB MUA LÚA RỒI VỀ TỚI NHÀ.

ĐINA.— Benjamin (dạ) em ôi ! lòng chị rối rắm
như tơ vò, thấy gia quyến ta rất đông, mà lúa gạo
đã gần hết, nếu mấy anh em về không kịp, ắc
chúng ta chết đói hết.

(Giacob ra)

BENJAMIN. — Ở chị ơi ! chị chớ lo quá lễ, phải phú thác mọi sự trong tay Chúa, người chẳng để ta bị sự khốn nạn đâu.

CON CỦA ANH EM. — Trình cô với chú, chừng nào cha chúng tôi về.

ĐINA. — Mấy người đi đã lâu, ắc sao nay mai cũng về.

MẤY CHÁU. — (Hát) Đợi trông bấy chầy, đã chẳng thấy trở về với chúng tôi đang phiền, nầy phận vô phước thật, đã mấy tháng phân lìa cha con.

ĐINA và BENJAMIN. — (Hát) Thôi thôi đừng than thở kéo ruột tằm thắt thắt lại thêm lá gan héo xào, luôn luôn cầu xin Chúa cho trở về, đừng khỏi sự tai nạn.

CHUNG. — (Hát) Vì vậy ta trông cậy, cứ nguyện Chúa cho người mau trở lại quê nhà, hầu ta được vững an, thấy mặt, khỏi lo bề thốn thiếu.

BENJAMIN. — Kia các Anh, đang sầu nào trông đợi, rày đang mừng các anh mới về mạnh giỏi.

LOHAR. — (Con của Siméon) Trình bác, cha của cháu ở đâu, sao chẳng thấy về.

RUBEN. — Cha của cháu còn ở lại bên nước Êgiphtô (Lohar khóc) Benjamin (dạ) em vào trong cho cha hay các anh mới về, còn Đina đi coi người ta đổ lúa vào lẫm cho tử tế (nói với Lohar) Thôi cháu đừng khóc, ít lâu cha cháu sẽ về.

(Giacob ra)

CÁC CON. — Trình cha, chúng con đã làm theo lời cha dạy, nay trở lại xin cha làm phép lành (lạ).

GIACOB. — Xin Chúa xuống phước lành cho chúng con, còn thằng Lohar sao khóc.

RUBEN. — Dạ thưa cha, nó không thấy cha nó về, nên nó khóc.

GIACOB. — Sao Siméon không về; vậy nó ở đâu?

RUBEN. — Dạ thưa cha, Siméon ở lại bên nước Êgiphtô : Khi chúng con tới nước Êgiphtô mà vào dinh quan Phó-Quân ; người tra hỏi nghiêm nhắc, đề chúng con đi do thám đất địa người.

Chúng con khai rằng : Chúng tôi là người ngay thật, chẳng chút chi xảo trá. Hết thấy 12 anh em là con một cha, một đứa đã chết, còn em út ở nhà làm một với cha già, bên đất Canaan.

Mà người chẳng tin lại nói rằng ; Ta muốn biết ngay gian, nên ta bắt một đứa ở lại, còn bao nhiêu gánh lúa về nhà, sau đem em út qua, thì ta mới tin chúng bay chẳng phải đi do thám, rồi ta thả đứa bị cầm tù, và cho phép chúng bay tới mua lúa mấy lần cũng đặng.

GIACOB. — Chúng con thật muốn cho cha tuyệt tọc. Giuse chết mất, Siméon ở tù, còn Benjamin, chúng con muốn cắt phần nó nữa, các sự dữ này đè lấy trên đầu cha.

RUBEN. — Xin cha phú nó cho con, con đem đi

rồi đem về, bằng không thì cha giết hai đứa con con đi.

GIACOB. — Không, không, cha không cho nó đi đâu. Anh nó đã chết, nó ở lại một mình; nếu cha cho nó đi, rồi có sự gì, cha thêm sầu não, phần già yếu tự nhiên phải chết.

ĐINA. — Trình cha, mở bao lúa ra, thì thấy bạc mấy anh em đã đem mua lúa ngày trước. Sao vậy mấy anh em?

CÁC CON. — Tại sao không biết, mà cái cũng kỳ.

RUBEN. — Có khi quan cả, tưởng ta nghèo khó nên lên cho bạc này chăng?

GIUĐA. — Hay là người muốn biết ngay gian, nên giấu bạc ấy, đừng thử lòng ta đó, chớ có cái gì.

GIACOB. — Các con đừng tham, hãy giữ bạc ấy, ngày sau đem trả cho quan cả nước Êgiphtô. Thôi các con đi dùng bữa rồi nghỉ.

CÁC CON. — (Hát) Phở tình trở về gặp cha con, gặp anh em thật biết kể sao cũng, thăm thăm thăm nào ai hầu nói rằng là Simêon ở lại Giptô. Vậy chúng ta phải liệu làm sao, mà xin cha cho phép mình đem Benjamin đi với chúng ta trải qua Giptô đừng cứu người.

Đây có Một Lớp Giễu Rất Hay

HỒI THỨ IV

CÁC CON ÔNG GIACOB TRẦY QUA NƯỚC ÊGIPTÔ

LẦN THỨ HAI

GIACOB. — Benjamin (đạ) con vào trong kêu 9 anh con, ra cho cha biểu. Đina (đạ) đây cha muốn sai mấy anh em đi mua lúa nữa, vậy con phải kiểm điểm, còn lại bao nhiêu đặng dùng cho đủ, nghe không con.

CÁC CON. — Trình cha vâng lời cha dạy, chúng con vào đây đủ mặt.

GIACOB. — Các con bình thân, ớ các con! lúa đã mua, nay gần hết; mà cả đất Canaan còn bị đói khát dữ dần, nên các con hãy sang qua nước Êgiptô hầu mua thêm lúa nữa.

GIUDA. — Dạ, thưa cha, Quan cả nước Êgiptô có lời thề rằng: Bằng bay không đem em út qua với, thì bay chẳng hề đặng thấy mặt ta nữa. Vậy như cha muốn các con sang qua mua lúa, thì xin cha hãy cho Benjamin đi với thì mới đặng.

GIACOB. — Sao chúng con bắt nhon; khoe với người còn em út làm chi, nên người mới dạy đem qua, cho cha phải khốn khổ như vậy.

RUBEN. — Dạ, thưa cha, người hỏi chúng con từ đều, đầu đuôi tông tích: nào chúng con còn cha mẹ, còn anh em khác chẳng? Chúng con ngay dạ,

khai thật mọi điều, không dè người dạy đem em út qua.

GIUĐA.— Trình cha, xin cha để nó đi, con lãnh nó mà đem về cho cha; nếu xảy ra sự chẳng lành, thì con bằng lòng cha chúc dữ cho con; phải chi đừng trì hoãn, thì chúng con đã đi lần thứ hai và cũng trở về rồi.

GIACOB.— Thôi thôi, chớ có nài hà, mà làm rối lòng cha, cần kíp nó phải qua, thì chúng con muốn sao làm vậy. Hãy đem nó đi đăng trình cho Phó-quân; đem qui vật thổ sản, hầu dâng cho người; đem số bạc đã gấp trong bao, mà trả lại, đừng để người ta khi thị; đem số bạc bằng hai, mua lúa cho nhiều, hầu ăn cho lâu.

Vậy chúng con lo trẩy đi, nguyện xin ơn Chúa khiến lòng quan cả tha Simêon khỏi ngục; và cho Benjamin trở về. Từ rày cha ở một mình, dường như chẳng có con vậy.

CÁC CON.— Cúi lạy giả từ thân phụ, chúng con sắm sửa lên đường (Giacob vô).

(Hát) Mừng mừng vui, vì đã dặng sự trông bấy chầy, rày dặng Benjamin đi cùng ta nữa. Phỉ tâm mừng khoái, phỉ tâm vui mừng. Vậy phải lo sắm sửa, hầu ta trẩy đi cho kíp mau mau đăng trình Phó-quân Giptô, sau sau ta mua mua lúa đem về.

RUBEN.— (Hát) Kìa Simêon đang trông ta mau tới, sao chẳng mau chơn qua tiếp cứu người.

LÊVI. — (Hát) Cầu khẩn ơn trên cho người dặng
mạnh khỏe, chẳng chầy cũng kịp thì ta thấy người.

CHUNG. — (Hát) Bởi đó chúng ta chớ chậm trễ
phải lo sắm sửa lương phạn mà đi cho kịp.

Mừng mừng | vui.....

MÀNG THỨ BỐN

Dinh ông Giuse

HỒI THỨ V

CÁC ANH EM TỚI NƯỚC ÊGIPTÔ VÀO CHẦU ÔNG GIUSE

MÔN QUAN. — Một năm dài đằng đẳng, như tôi
năm ngoái tới năm nay, mà ai ai cũng còn nhớ mặt,
là cái mặt... Năm nay tôi tu rồi, vì đại hạn càng
thêm, thiên hạ càng đói, mình mà hối lộ thì sao
khỏi tội, nên ai xin vào chầu tôi cho lập tức.

(Hát) Cái phạn làm tôi, tua khá giữ phần gánh
vát luôn, lộc thường dặng hưởng, nên phải lo
cho vuôn tròn ; bởi chưng trời khiến, ai nấy có
phần số khác nhau: kẻ thì giàu có, người thì
nghèo khổ, hai phe; nên tôi an tâm, vui cam chịu
phần trên cho bấy lâu nay, ai cho bạc khối thì tôi
không thêm nữa.

QUẢN GIA. — Chú bếp nói rất nhắm, hát thiệt
hay, thôi mình hát thêm ít câu nữa chơi.

CHUNG. — (Hát) Vậy ta phải cứ phạn sự lo cho

nghiêm trang, trong khi quan trên khiển, thì ta chớ khá bỏ qua; như ai xin tấu, ta mau mau vào đứng tấu, chớ chẳng nên diên đình, như vậy, thì mới an dạ.

MÔN QUAN.— Thôi để ra coi có ai tới chưa, kia có tốp 10 người.

CÁC ANH.— Bẩm cậu, chúng tôi mới tới, xin vào chầu Phó quân.

MÔN QUAN.— Tôi nhớ mặt mấy chú năm ngoái đây, đứng đợi một chút. (Nói với Quản gia).

Bẩm ngài có tốp mua lúa hồi đó, nay trở qua, lại thêm một người đang đợi trước thềm đàng.

QUẢN-GIA.— Mấy chú kia, tôi nhớ mấy chú có tới một lần rồi phải không?

RUBEN.— Xin ông lượng rộng, nhiều dung một thuở : chúng tôi có tới một lần mà mua lúa, mua xong về nhà, mở bao lúa ra, thì thấy có bạc trong bao ; không biết vì sao, ai để bạc ấy trong bao. Nên nay chúng tôi đem trả lại cùng đem bạc khác mà mua lúa thêm.

QUẢN-GIA.— Ta không hạch hỏi, mà mấy chú đã khai; bởi lòng ngay, Chúa trời cho bạc ấy, nên đừng sợ, hãy ở an lòng (Giuse ra khách)

GIUSE.— Môn quan coi có ai cho vào. (dạ)

CÁC ANH.— (vào lạy) Bẩm thượng quan, chúng tôi tái hồi, vào chầu thượng quan.

QUẢN GIA.— Bẩm ngài, chúng nó có đem bạc ngày trước lại đây.

GIUSE.— Thôi thì Quản-gia hãy giữ bạc ấy (tỏ mặt vui mà hỏi các anh) Chẳng hay, chúng mi có đem em út qua đó chẳng ?

RUBEN.— Bẩm thượng quan, nầy thằng em út của chúng tôi.

GIUSE.— Quân (dạ) mau dẫn thằng ta giam trong ngục vào đây, cho nó gặp gỡ nhau. (Nói với Benjamin.) Còn người nghe ta hỏi : chớ phen trước người ở đâu, sao chẳng đi làm một cùng mấy anh người.

BENJAMIN.— Bẩm thượng quan, lúc ấy tôi ở lại nhà, vì cha tôi chẳng cho đi ; cha tôi tới tuổi già, mới sanh anh tôi và tôi, nên thương hai anh em tôi hơn hết ; song anh tôi bất hạnh thất sớm, làm cho cha tôi buồn sầu thảm nảo ; còn lại tôi, thì cũng như sự an ủi người, vì tánh tình tôi cũng như tánh tình anh tôi ; nên người thấy mặt tôi thì cũng như thấy mặt anh tôi vậy.

Bởi có, cha tôi thương tôi lắm, chẳng hề muốn lìa tôi giây phút nào, song vì lệnh thượng quan, thì người mới cho tôi đi đây.

GIUSE.— Vậy mà người còn mạnh giỏi sức khỏe không ?

BENJAMIN.— Bẩm thượng quan, cha chúng tôi còn mạnh giỏi sức khỏe.

GIUSE.— (Nhìn Benjamin) Hôm nay ta mới biết em út chúng mi (nói thầm) Xin Chúa gìn giữ và bình vực em luôn (Giuse khóc, vì cầm nước mắt chẳng đặng. Quân dẫn Siméon ra anh em mừng rỡ).

Ta bây giờ đã hẵn, chúng mi ngay thật. Quân (dạ) Hãy đem chúng nó ra, lập yếm dãi dặng, rồi đong lúa cho đầy, đũa nào gánh đặng bao nhiêu thì đong bấy nhiêu, đoạn dẫn ra đây (dạ).

Quản gia, khá đi coi quân đong lúa, rồi lấy bạc chúng nó để vào trong bao mỗi đũa, lấy chén bạc ta dùng, giấu trong bao thẳng em út, bấy nhiêu đừng sai (xin vưng) Mòn-quan, coi còn có ai cho vào nữa (dạ).

TỐP MUA LÚA III — Bẩm ngài, chúng tôi ở phương xa, đói khát khốn nạn, tới dinh quan mua lúa về ăn, xin ngài thương xót.

GIUSE.— Quân (dạ) đem tốp này nữa, đong lúa cho nó, rồi cho về nhà (dạ).

THƠ-LẠI.— Thượng quan là người trung trực, cầm cân công bình, thiết chính là thanh quan, giữ mực ngay thẳng; hăng lo sửa an trăm họ, mọi nơi dân thấy phục tùng; cứ niệm chân cấp bản nhơn, khắp chốn mọi người ngâm ngợi.

GIUSE.— Như ta, thọ quyền gánh vát chân bản, dầu ai tới cầu, vì phận sự, ta phải thi hành lập tức, nên người chớ lấy làm lạ.

QUẢN-GIA. — Bẩm ngài, vưng lĩnh truyền, chúng tôi đã làm y theo vậy.

GIUSE. — Thôi thì cho phép chúng mi lui về.

RUBEN. — Muôn đời thương quan, có lòng hậu đãi, chúng tôi cúi tạ xin lui về bốn xứ.

GIUSE. — Để chúng nó đi choặng một đời, Quản-gia phải sai quân theo bắt, cùng nói rằng : Chúng bay dĩ ân báo oán, dám ăn cắp chén bạc nhà quan ; rồi xét lấy chén bạc cho quã tang, đoạn dẫn chúng nó lại đây (xin vưng).

HỒI THỨ VI

QUÂN THEO BẮT CÁC ANH EM ÒNG GIUSE

QUẢN-GIA. — Quân (dạ) khá kíp theo ta, đừng bắt lũ gian trở lại (dạ)..... Lũ kia, lũ kia đứng lại. Bay là đồ vô ân, quan cả thương bay, trọng đãi bay vô cùng ; mà bay dĩ ân báo oán, dám lấy chén bạc người dùng, thật bay làm đều tai quái, mau mau trở lại cho người tra hỏi.

CÁC ANH. — Chúng tôi ngay thật, có đâu làm chuyện nhuốc hồ như vậy.

RUBEN. — Các cậu nghĩ coi : bạc lúa ngày trước, chúng tôi chẳng tham, còn đem trả lại ; lẽ nào đã thọ ân thương quan, mà còn ăn cắp chén bạc người dùng. Thôi các cậu xét đi, nếu gặp đũa nào

ăn cắp thì đưa đó phải chết, còn hết thấy ở làm tôi thượng quan.

QUẢN-GIA.— Tội vạ gì lời công đảng sẻ hay, đâu để bao lúa xuống coi (các anh để bao lúa xuống mở ra, quân lục xét, gắp chén bạc trong bao Benjamin).

Gắp rồi, nầy chén bạc nhà quan, mau mau trở lại lập tức.

CÁC ANH.— Thôi thôi các cậu để chúng tôi đi (các anh bức đầu bức óc, cột bao rồi trở lại).

QUÂN.— Đi, đi cho mau.

CÁC ANH.— Dạ, chúng tôi đi mau, thật cậu? Tiền căn báo hậu, nay thấy nhản tiền.

HỒI THỨ VII

ÔNG GIUSE TỎ MÌNH RA CHO CÁC ANH

GIUSE.— Quân (dạ) coi quân đã dẫn 11 tên Hêbêrêu trở lại chưa? đặng có dẫn vào đây (dạ).

(Các anh vào công đảng sắp mình lạy ông Giuse)

QUẢN-GIA.— Bẩm thượng quan, vưng lệnh truyền, chúng tôi tra xét thì gắp chén bạc trong bao thẳng nầy.

GIUSE.— Nghĩ cho chúng mi vô tình, không biết ta thông minh, hiểu thấu quá khứ vị lai sao?

GIUĐA. — Bầm thương quan, chúng tôi biết lời gì, hầu thưa thốt lại, biết lẽ gì mà chữa mình cho, dặng; đả quả tang chánh án, nên cam làm tôi, thương quan hết.

GIUSE. — Không, hể gặp đứa nào ăn cắp, đứa đó phải ở làm tôi; còn mấy đứa khác dặng về thông thả, Quân (dạ) nghe ta dặn ...

GIUĐA. — (lại gần hơn). Trăm lạy, ngàn lạy, như thương quan, dưới thiên Nhan không ai sánh ví, xin chớ nổi cơn thanh nộ, một nghe tôi cặn tỏ đôi lời:

Có lời thương quan dạy: phải đem em út sang đây, mà cha chúng tôi hết sức đón ngăn, vì rằng: Cha có hai con một mẹ, một đứa thất oan, còn lại em nó, bay toan đem đi nữa; như đi giữa đàng, rủi xảy chuyện chi, thì thắm kia chưa giảm, lại thêm ôm sầu, tự nhiên cha phải chết. Chúng tôi nài nỉ, phần tôi thì bảo lãnh, người mới cho thẳng nầy qua đây. Nay nó làm lỗi, đáng phạt làm tôi, phần chúng tôi dặng về, mà về sao an; sợ về mà chẳng có nó, thì cha chúng tôi phiền muộn, lâm bệnh mà chết.

Bằng đem lòng thương quan, xin bắt tôi ở lại, làm tôi mắng đời; để cho nó về, dặng cha tôi thấy mặt, vì nó ra đi, cha tôi đêm trông ngày đợi. Xin thương quan mở lượng hải hà, thương lấy cha già chúng tôi, một thuở.

GIUSE.— (Cầm mình chẳng dặng nữa, người sa nước mắt, cất tiếng lên mà rằng) Thôi các anh chớ than phiền, càng là n. rối lòng tôi. tôi đây chính thật Giuse, nghe tin cha còn sống sức khỏe, lòng tôi mừng rỡ muôn phần, (các anh sợ điển nói không dặng một lời).

Tôi thật Giuse em các anh bán khi xưa (các anh sợ nữa ngó nhìn nhau) Các anh chớ sợ, này Chúa sở định cho tôi lo mạng sống các anh. Như tôi dặng quyền, quản hay gia nghiệp vua, cai trị cả nước này; vì phận sự làm tôi hưởng lộc, lo trả nghĩa ơn vua, đền bồi nợ nước; mà tôi không hề quên ơn sanh thành dưỡng dục.

Nay đại hạn mới có hai năm, hãy còn năm năm nữa, chẳng ai trồng dặng món gì. Vậy thì các anh vội vàng trở về, đem tin cha hay: Giuse còn sống, đang làm Phó quân nước Êgip-tô; xin cha sang đây cho cha con hòa hiệp (Ông Giuse ôm Benjamin và các anh từ người mà khóc, chừng đó các anh mới dám nói chuyện cùng người).

GIUDA.— Ô em ôi! xin em nhiều thứ sự lỗi mới qua, phải chi em trước tỏ ra, thì mới qua chẳng chịu cực khổ đời này.

GIUSE.— Xin các anh cũng khăng tha lỗi em, vì đã làm cho các anh ưu phiền như vậy.

HỒI THỨ VIII

VƯƠNG-SỨ ĐEM CHIẾU MỌI NGƯỜI NGHINH TIẾP.

MÔN QUAN. — Bẩm thượng quan, có Vương-sứ
đam chiếu, hầu đảo dinh trung.

GIUSE. — Vội mừng có sứ trào, khanh tể đồng lai
nghinh tiếp. (Vương-sứ vào) Mời Vương-sứ an vị.

Thưa Vương-sứ, như tôi, dốc cứu dân thủy
hỏa, lâm phò chúa tận trung ; còn quốc trào có sự
làm sao, nên Hoàng-thượng khăng giao lai chiếu
chỉ, xin Vương-sứ khai bài.

VƯƠNG SỨ. — (đọc chiếu) Thiên hạ đồn vang,
thấu đến cửa vàng rằng : Phó-quân đà nhìn đặng
các anh, nghe tin lão phụ còn sống ; trẫm và nội
trào, thấy đều hoan hỉ. Vậy hiền khanh khá dạy
đong lúa đầy đủ, rồi cho mấy người về xứ ; đoạn
đam lão-phụ cùng gia thất sang đây, trẫm sẽ cho
của cải đặng dùng. Hiền khanh khá cho xe giá
rước lão phụ sang qua lập tức. Nay chiếu chỉ.
Trẫm hiệu Pharao.

GIUSE. — Vâng theo chiếu chỉ, đa tạ Hoàng-ân.
Dạ thưa Vương-sứ, này là mấy anh em của tôi.

VƯƠNG-SỨ. — Đã lâu xa cách, rày đặng sum
hiệp, thì có sự vui nào sánh kịp, nên tôi chia
vui cùng.

GIUSE. — Như Vương-sứ có lòng hạ cố, tôi rất
cảm cảnh ; còn như Hoàng-thượng giao chiếu, trước
đoái đến tôi cùng gia quyến tôi, thì tôi ngậm ngùi,
sau truyền lệnh phải thi hành, thì tôi làm y ; nên
xin Vương-sứ hồi trào, tấu lại phân minh.

VƯƠNG-SỨ. — Thật theo lời thiên hạ, tôi còn dị nghị; tới đây một khi, thì tôi mới rõ: Ngày là một quan thanh liêm, nguyên cho ngài một dạ tới cùng; tôi xin từ tạ, đặng phần bộ dinh lang.

GIUSE. — Tôi đâu đáng chúc tụng ngợi khen; nhưng Vương-sứ mở lời, thì tôi hết lòng cảm tạ. Xin đưa Vương-sứ hai chữ Bình-an.

(Nói cùng các anh) Vưng theo chiếu chỉ, quân (dạ) truyền thẳng xe giá, đặng rước thân phụ ta; khá kíp dọn tiệc, cho ta vầy vui cùng mấy anh em ta, sau có lên đàng (dạ). Các anh đi đàng, hòa thuận thương yêu nhau, gìn giữ Benjamin đi cho tới chốn; về nhà thuật lại mọi điều sau trước, cùng xin cha đề huề gia tiểu sang đây.

Quân (dạ) truyền đem bút chỉ.... Ta làm thơ một bức (Đưa thơ cho Ruben). Này thơ một bức, anh khá đem về, cho cha hản dạ, xin cha mau mau sang đây cho kíp. Thôi anh em hãy theo tôi, vào dự tiệc mừng, tôi sẽ phân trần mọi nỗi, cho anh em hản biết tự sự.

MÀNG THỨ NĂM

Nhà ông Giacob

HỒI THỨ IX

ÔNG GIACOB HAY TIN GIUSE CÒN SỐNG

GIACOB. — Đina (dạ) từ ngày Benjamin sang qua đất khách, để một già ngồi dựa bē thêm,

mảng ngóng trông than vắn thở dài, mỗi mắt ngó ngày chờ đêm đợi. Một lo phải họa nhà quan, nên chưa thấy tâm thấy dạng, hai lại e sự rủi dọc đường, cũng như Giuse thuở trước chẳng?

ĐINA.— Dạ, thưa cha, như Giuse tách thân đi một mình nên bị rủi ro, còn Benjamin đi với các anh, thì vững mọi bề, cha còn sợ nỗi chi nữa.

LOHAR.— Trình ông, bác và mấy chú của con về kia, có cha của con nữa.

CÁC CON.— Dạ, thưa mừng cha, chúng con nay về đủ mặt.

GIACOB.— Ở các con ời! trông đã hết sức trông, cha sanh phiền não, rày mừng với con thảo về đủ mặt. Benjamin (dạ) lại đây con, con đi cha phập phồng, nay con về cha mừng hết lớn.

BENJAMIN.— Dạ, thưa cha, Chúa cho đi đường bình an vô sự.

GIACOB.— Siméon, (dạ) một năm bị cầm tù, con ra thể nào?

SIMÉON.— Dạ, thưa cha, tiếng rằng ở tù, mà cũng như tiên; quan Phó-quân trọng đãi con lắm.

GIACOB.— Còn Phó-quân Êgiptô người ra thể nào?

RUBEN.— Dạ, thưa cha, người là quan thanh liêm, công bình chính trực, trọng đãi chúng con,

thấy Benjamin, người hết nghi chúng con vạy tà ;
mà còn tìm kế, làm cho chúng con thêm sầu
thảm, người tính bắt Benjamin ở lại, để chúng
con đi về, con lay lục, xin cho nó đi về, mà người
chẳng chịu.

GIUĐA.— Người không chịu, con phải phân
tường, cam ở lại làm tôi, mà cho nó về. Người
nghe còn nói cha thương nó hơn hết, cùng chẳng
đã, mới cho nó đi ; nếu nó chẳng về, thì cha phiền
muộn mà chết, nên người cảm động.

GIACOB.— Người cảm động rồi sao nữa, con ?

CÁC CON.— Dạ, thưa cha, rồi người mới tỏ
mình ra.

GIACOB.— Người tỏ mình ra làm sao ? các con
vội nói đi.

CÁC CON.— Dạ, thưa cha, người tỏ mình ra là
Giuse, em chúng con.

GIACOB.— (bất tỉnh) Các con nói sao ? Giuse
nào bị thú dữ ăn thịt, còn Giuse nào làm quan cả
nước Êgiptô ; các con nói sao lạ vậy ?

BENJAMIN.— Dạ, thưa cha, thiệt anh con còn
sống, và làm quan cả nước Êgiptô.

RUBEN.— Người cho xe giá làm tin, dặng rước
cha qua, hầu ở với người cùng xin cha đem gia-
tiểu theo với ? Nầy thơ người một bức cho cha
hản dạ.

GIACÔB. — Thôi con đọc thơ, thử đực trong thể nào.

RUBEN. — (đọc thơ).

Tôi nay con mọn danh hiệu Giuse,

Ơn Chúa chở che cha an quý thể.

Kể từ ngày con tới nước Giptô,

Đất tổ phụ thôi đã xa cách.

Ơn sanh thành ghi lòng định sắc.

Công dưỡng dục tạc dạ như nôm.

Đã ghe phen mắc phải tai nạn,

Bấy nhiêu lần Chúa đỡ kẻ hèn.

Qua cơn biến tới lúc thanh thoi,

Hết làm tôi thọ quyền Phó-quân.

Tuy lộc nước quờn vua đã chịu,

Còn công cha ngãi mẹ sao vui.

Nên hăng liệu an nước vững nhà,

Ngổ vện toàn hai chữ hiếu trung.

Chúa thiên cung lấy ngay xuôi khiến,

Anh em tới tổ nổi đảo điên.

Cha như tiền trăm bề an phận,

Nghe vui dạ mừng rỡ muôn phần.

Mau tay thơ nọ tạm bứt gởi trao,

Thảo thảo vài hàng tỏ bài sau trước.

Bấy lâu hai phương phân rẽ,

Rày mai một cửa sẽ sum vầy.

Xin cha đem gia tiểu sang đây,

Ngỏ công cha con đến báo bổ.

Bấy lời con mọn trình tỏ,

Cúi xin cha quyết chí nhậm lời.

(Hiếu tử Giuse bài thơ).

GIACOB.— Nghe qua châu rơi lụy nhỏ, chạnh lòng già hơi thở phất phơ, Giuse con ôi ! con nay còn sống, cha thì mừng rỡ ; lòng cha chẳng trông đi gì, một đi cho thấy mặt con, trước khi cha xuống phần mộ.

Nầy chúng con khá nghe : để cha cầu nguyện coi ý Chúa thể nào, ví bằng đẹp lòng người, thì trong đôi ngày nữa, chúng con sắm sửa, vợ con cháu chắc cùng các vật dùng, hầu trẩy qua nước Êgiptô, cho đặng sum vầy phụ tử tử hiếu.

Đina (dạ) Con vào trong cho sắp cháu cùng nội nhà hay : Giuse còn sống ; đặng hết thấy hiệp đây vui mừng !

CÁC CHÁU.— Dạ, thưa ông, nghe tin thúc phụ còn sống, chúng con vui mừng, muốn làm sao cho biết mặt người.

GIACOB.— Muốn biết, nay mai sẽ biết, bây giờ hết thấy hát mừng, vì Giuse còn sống.

CHUNG.— (Hát) Cùng nhau vui mừng thật khôn xiết, thật thật vui vui vui khoái tấm lòng. Mừng đặng nay ngày nay mới rõ Giuse người hầy còn. Nhiều năm đã lìa nhau xa cách, từ từ đây chúng ta sẽ hiệp mặt. Thì ta phải làm sao cho kịp đặng ta qua thấy mặt người. Người cứ cứ trông ta, nên ta phải trẩy trẩy qua, mà tỏ dấu dấu ta vững vững thừa ý ý người. Vì đó ta ta phải quyết quyết định lo sắm sửa đi, hầu ta xem xem thấy Giuse, như vậy ta mới phĩ dạ.

(còn tiếp)

MÀNG THỨ SÁU

Đất địa xứ Gessen trong nước Êgiptô

HỒI THỨ X

ÔNG GIACOB VÀ GIA TIÊU TỚI NƯỚC ÊGIPTÔ

CON NÍT.— (và đi và hát) Hôm nay ta vui vui vui khoái (mừng). Rày ta thẳng tới đây qua nước Giptô, vui khoái vui mừng vui, quan Giuse chờ ta đó vậy mà, ta mau mau tới xem người.

NGƯỜI LỚN.— (Hát) Quan cả Giuse là thân hơn chúng ta, thì ta chớ lo bề nguy, ta với cha già cùng nhau thẳng tới Giptô, ta sẽ đặng xem người.

CON-NÍT.— (Hát) Từ đây ta mới khỏi lo thiếu đi gì, như thiếu có người lo, không như bên đất Canaan vậy mà, ta luôn luôn thỏa tâm tình.

NGƯỜI LỚN.— (Hát) Canaan là đất Chúa xưa ban cho tổ tông chúng ta; bởi đó ta chớ nên phụ, ta có bỏ đi, sau phải trở về. Bởi lúc cơ hàn, mới tan lìa, hết lúc rồi phải lo trở về.

CON NÍT.— (Hát) Chúng tôi chẳng lo gì, một kiếm lương ăn cho đầy no vậy mà, chúng tôi mới an lòng. nên cứ đi cho tới Giptô.

NGƯỜI LỚN.— (Hát) Thì ta thẳng tới cứ đi cho

tới cùng, vai khoải vui mừng vui, quan Giuse chờ ta đó vậy mà, ta mau mau tới xem người.

GIACOB.— Đây đã tới đất Gessen nước Giptô. Các con tạm nghỉ, còn Giuda đem tin cho Giuse hay : có cha cùng nội nhà đều sang qua đây.

GIUDA.— Dạ, thưa cha, xin cho một ít người đi với con.

GIACOB.— Vậy thì Siméon với Lêvi đi cùng Giuda. Các con hãy nghe cha kể (truyện) này, hầu đem lòng kính Chúa.

Hồi ta trẩy đi, tới giếng Jurament đang khi tế lễ, thì Chúa phán cùng cha rằng : Tao là Đấng tự hữu, là Chúa tổ tiên mày, mày cứ việc trẩy qua Giptô, tao sẽ cho mày làm đầu dân cả. Tao đi làm một với mày ; khi mày về, tao đem mày về ; nên mày chớ sợ, sẽ có Giuse lấy tay mà vuốt mặt mày.

Đó là Chúa cho biết : cha phải bỏ xác bên nước Giptô này, dầu cách nào cha cũng cam chịu, miễn là cha thấy đặng mặt Giuse thì thôi.

GIUDA.— (trở về) Dạ, thưa cha, Giuse mang tin cha tới thì đi rước, mà còn đằng sau.

GIACOB.— Vậy thì cha ra trước đặng thấy mặt con. Bấy lâu đã phải cách xa, mà rày mới đặng hòa hiệp.

GIUSE.— (Tới nhảy xuống xe, chạy lại ôm cha già, nói năng không đặng một lời, giây lâu mới nói cùng cha rằng :)

Ồ cha yêu dấu ! Con là Giuse tới bái phụ thân, mấy năm tủi sầu, rày đang phỉ dạ.

GIACOB. — Ồ con ôi ! như cha con ta là hai mươi mấy năm li biệt, tưởng đâu hết trông hội ngộ, nay một giây mới đang sum vầy, có dè phước đang trùng phùng, nghĩ cho cùng, dạ nọ nào khuấy, thân cha chịu gian truân nhiều nỗi.

GIUSE. — Nhìn lòng càng thêm đau đớn, thân cha lận đận lao đao, mà con vinh hiển sang giàu, ấy tội bất hiếu rõ ràng, cái lỗi về phần con đó, cha ôi !

CÁC ANH. — (Hát) Ồ em yêu dấu, từ mấy năm lìa anh em, tại nơi ý nhiệm mầu đã hết lúc cách xa, rày đang hiệp vầy, bởi đó mới phỉ tâm mừng vui.

Vậy ở em chớ hờn, đừng nhớ xưa mới qua chúc đã lầm lỗi ; bởi vậy nguyện xin em chớ phiền, anh mới an.

GIUSE. — Trước phải phân lìa, tại Chúa sở định, nay đang hòa hiệp, ta cứ vui mừng ; xin cha dõ bước tới nhà, cho con lo bề phượng dưỡng ; còn các anh, bấy lâu cực khổ cùng cha, xin rước luôn về dinh, đang cọng hưởng sang giàu. Tôi sẽ đem cha cùng năm anh ra mắt Thánh-Hoàng ; như Hoàng thượng có hỏi, thì các anh tâu rằng : Chúng tôi là 67 người, chẳng kể đờn bà con nít, đều noi dấu tổ tiên, giữ nghề nuôi chiên, cùng xin Hoàng-

thượng cho đất Gessen này để nuôi chiên cho đủ.
Thôi xin hết thấy dòi gót theo tôi.

CHUNG.— (Hát) Sự dữ trở nên lành khéo tỏ tường.
Việc đó cũng bởi nơi Chúa làm gương. Người biểu
ghét nơ hóa ra an thuận. Khiến cho phân chia
đặng tới hiệp nương. Kìa anh phụ em, em khá đau
phụ. Già hay thương trẻ, trẻ cứ thêm thương. Rày
cha con đây sum hiệp làm một. Bỏ kìa mơ màng
miền chốn cố hương. Thì ta hết thấy khoái vui
mừng vui, nguyên sau trở lại, cùng nhau khoái vui
mừng.

MÀNG THỨ BẢY

Đền vua Pharaô

HỒI THỨ XI

ÔNG GIUSE ĐEM ÔNG GIACOB RA MẮT VUA PHARAO

(Vua lâm trào)

CHUNG.— (Hát) Rày mừng mừng thanh trị, an
cư Nước nhà; lòng người hăng bữa phỉ tâm mừng
vui. Vì nhờ quyền cả đức trọng Ngai-vàng, trừ
nam dẹp bắc đâu đó lai hàng. Nên rày muôn dân
ngợi ngâm ca xan:

Mừng chúc Thánh-hoàng ngự an ngôi báu đời,
hăng cứ vô an thanh nhân trị dân. Cầu chúc tuổi
rùa muôn năm nghiệp kế truyền, Đế vương hưởng
luôn bền vững lâu dài.

PHARAO. — Bá quan an vị, tai nghe đờn nhạc ca xan, chúc mừng thanh trị nước nhà, mà trăm không vui, da hăng xao xuyến, lo nỗi con dân đang cơn đại hạn, không biết có ai phải lăm than cơ khát chẳng. Nên bá quan khá tâu cho chánh lý.

THỪA-TƯỚNG. — Muôn tâu bệ hạ, dầu cơn đại hạn, tứ phương đều phải liên can, mà người người chẳng chút lăm than, đâu đâu dựng chữ Thái bình.

CẦN-CHÁNH. — Muôn tâu bệ-hạ, như nước ta, trong Thánh-Hoàng khương thanh, ngoài bá tánh tuy an, là tại đâu ? chẳng qua là nhờ Phó-quân đó chút.

Người thật trung thành giỏi rạng làm gương, chánh trực hết ngay giúp nước ; bởi có, chẳng những nội quốc, mà lại ngoại bang, người chữa cho khỏi tai nạn.

PHARAO. — Lời bá quan thật chánh lý, người trung có lòng nhiệt thành, Hoàng thiên thường chẳng phụ ; trước đã nhắc lên bực Phó-quân rất trọng, lo giềng mối cả nước Giptô ; sau lại khiến cho anh em hòa hiệp, đem tin lão phụ dâng an qui thể. Mà từ ngày trăm truyền đem lão phụ sang đây, không biết người đã tới chưa.

HUỲNH-LONG. — Dạ, muôn tâu, Phó-quân gởi sứ cho hay rằng : nghiêm phụ cùng gia tiểu đã tới.

NỘI-THỊ. — Muôn tâu bệ hạ, Phó-quân Giuse đem nghiêm phụ cùng năm anh đờn trước sân châu, chờ lệnh vào bái yết Hoàng-thượng.

PHARAO. — Thỉnh nhập, truyền hai khanh Huỳnh long, Đô-áp nghinh tiếp rõ ràng.

GIUSE. — Muôn tâu bệ-hạ, nghiêm phụ tôi cùng nội gia quyến đã bỏ đất Canaan, mà sang tới nước này, nên hạ-thần đem cha tôi cùng năm anh tôi yết kiến Hoàng Thượng. Chúc Thánh-hoàng : Vạn, vạn tuế.

PHARAO. — Hiền khanh an vị, miễn lễ, mời ông lão bình thân. Hiền khanh rất nên trọng phước, nay trăm chia vui cùng, chẳng hay ông lão dặng tuổi dường bao ?

GIACOB. — Muôn tâu bệ-hạ, tôi nay đã quá thập tuần 30 tuổi lẻ, song cũng chưa bằng tuổi ông cha của tôi, lại trải qua nhiều nỗi gian truân.

PHARAO. — Thật cha rồng con phụng, cha hơn hậu trở sanh quý tử. Còn mấy anh em làm nghề gì ?

RUBEN. — Dạ, muôn tâu, như hạ thần là : nổi nghiệp tổ tiên di truyền, nên có một nghề nuôi chiên mà thôi. Bởi cơn đại hạn lại có lời Phó-quân, nên hạ thần sang tới đây, đem theo chiên-dê rất nhiều, cúi xin Thánh-hoàng cho chút đất, hầu nuôi chiên cho dễ.

PHARAO. — Nghĩ công cang phó quân rất dày, phò vua vực nước lặn trung ; nên gia thất đáng cộng hưởng sang giàu. Bởi vậy bá quan khá nghe : Trăm toan phong quờn trước, cho lão phụ dưỡng

lão an nhân, cho anh em nổi dòng hưởng lộc, có phải lẽ chăng ?

THỪA-TUỞNG.— Dạ, muôn tâu, thật bệ-hạ rất minh chánh ; xét như Phó-quân, người đại công, lấy gương nêu đời, lòng ngay thẳng, thiết xưa nay ít trang ví kịp ; nên bệ-hạ cho gia thất người đồng hưởng giàu sang, là phải lắm.

GIUSE.— Dạ, muôn tâu, cha tôi cùng anh em tôi, quen giữ phận quê mùa, chẳng tham quờn tước, hằng dỗi lệ tổ tiên, lo bề thiết nghiệp ; nên xin chút đất Gessen dâng nuôi chiên mà thôi.

PHARAO.— Sự này, trăm phú mặc Phó-quân, hiền khanh khá liệu, coi chỗ nào tốt nhất, cho ông lão cùng gia thất an ngụ ; cho đứt miền Gessen làm của ; từ đây chẳng ai dặng vi sơ tới, hiền khanh khá lui về, lo sắp đặt cho toàn.

GIUSE.— Hoàng-thượng thi ân, hạ thần đa tạ. Cúi tạ Cữu trùng an ngụ, cho hạ-thần phản hồi.

PHARAO.— Nghĩ công càng Phó-quân quá thậm, tận trung chần cấp cơ bản, nên gia thất cũng đáng ban thưởng. Mà nhà thanh liêm, vinh phước không màng, một nhận chút đất Gessen làm của. Thôi bá quan khá nghe lệnh truyền : Phải cấm dân Giptô đừng hà hiếp dân Isarae ; bằng không tuân lệnh, phải ngục hình trừng trị. Bấy nhiêu bá quan khá thi hành.

BÁ QUAN.— Dạ, khâm thừa ngọc sắc, lãnh mạng thi hành.

MÀNG THỨ TÁM

Dinh ông Giuse

HỒI THỨ XII

ÔNG GIACOB CÙNG GIA TIỂU, TỰU TẠI DINH ÔNG GIUSE

ĐINA. — Từ Canaan mà sang qua đây, ngàn dặm xa xuôi, đường đi dốc dốc, trèo non lặn suối, rất đổi cam go. Chơn bước vào nước Giptô, mắt thấy những đều quái dị: nào là mả đá cao vôi vôi, đầu nhọn đáy bằng, lại có những tượng đá lớn chần vắn, đầu người mình sư-tử, thấy mà gớm ghê; còn người Giptô tánh tình kiêu hãnh, ăn ở phong lưu, thờ các loài vật: như bò cùng lợn v.v. thấy thêm thảm nảo.

Như cha hăng dạy bảo, phải đổi lệ tổ tiên, thờ đấng sanh thành, đừng theo đời Văn-minh, buông lung đường xác thịt; mà từ rày ta ở giữa đám u minh, sợ e cho ta, nhứt là cháu chắc phải nhuộm lây thói xấu chẳng, vì gần mặt thì đen, đỏ mấy anh em.

GIUĐA. — Đina, em lo xa cũng phải, mà ý kiến Giuse càng cao thậm, muốn cho ta ở đất Gessen, cách xa thành thị; dặng dễ bề đạo đức, khỏi nhiễm lây thể tục Văn-minh, nên đã đi tấu bệ vàng, xin cho ta đất Gessen; vậy ta hãy ở an, đợi coi thể nào. Kia Giuse trở về.

CHUNG. — (Hát) Vui thay! ta phải hết lòng mừng phỉ ngâm ngợi, tặng khen Giuse người đã

tận tình dìu dắt ta phải bỏ lìa miền Canaan, rồi lo cho ta vầy vui sum hiệp, nên đã đi tầu Cừu-trùng, mà cầu khẩn Thiên nhan nhậm đoái cho đất Gessen.

GIUSE. — Nay đã đoàn viên một ngổ, trên bệ ngọc yêu vì, dưới lê dân ngâm ngợi. Mừng bấy Thiên nhan đã cho đất Gessen là nơi đất bằng cỏ tốt vầy các anh đem cha sang đó, hầu lo lập nghiệp gia cư, từ đây hết tan rồi hiệp.

CHUNG. — (Hát) Hosanna hosanna in excelsis Deo 2f. Hosanna hosanna in excelsis.

GIACOB. — Nầy thánh ý Chúa, cha phải vưng theo, tuy ngồi đây hoan hỉ, mà lòng trí cha ở đất Canaan, Chúa xưa đã cho ta, hứa sau Đấng cứu thế sẽ sanh ra nơi ấy; vậy ngày sau chúng con sẽ trở về lập một nước riêng gọi là nước Isarae.

Ở Giuda là sư-tử con, anh em con sẽ ngâm ngợi, kẻ thù con sẽ phục tùng. « Chừng nào Giuda mất quờn bình, thì đứng thiên hạ đợi trông sẽ ra đời » (1)

Còn Giuse, cha xin một điều : là khi cha mảng phần, con khá đem hài cốt cha về đất Chúa hứa, mà mai táng gần mồ các đấng tổ tông, con có bằng lòng vậy chăng?

(1) Lời tiên tri này, ông Giacob đã phán trước khi qua đời, mà để chỗ này, có ý nhắc lại Chúa ra đời, theo lời các Đấng tiên tri phán trước. Trong tuồng Sinh-nhật Đ. C. G. của chúng tôi, cũng có lời này nữa.

GIUSE.— Dạ, thưa cha, này là việc hậu nhứt, xin cha hãy ở an, con sẽ vững giữ, lời cha dạy chẳng sai. Đã hai mươi mấy năm cha con lìa cách, rày một giây hội hiệp vui mừng con có truyền lập yến tưng bừng, cho cha cùng gia quyến phỉ dạ đây ta hát một bài mà cảm ơn Chúa.

CHUNG. — (Hát) Vầy vui hết thấy đội ơn Chúa trên vô cùng, lìa tan mấy thu, khiến nay sum hiệp, cha con anh em thật rất phỉ tâm rất phỉ dạ. Nguyên sau ơn Chúa lại xuôi khiến ta trở về, cùng nhau một chỗ đất Canaan. Mối vui mừng phỉ, phỉ tâm mừng vui. Vui khoái vui vui (mừng mừng khoái vui) vui khoái vui vui (mừng mừng khoái vui) khoái khoái vui vui mừng, khoái khoái vui mừng vui.

VẮNG PHẦN THỨ NHÌ

CHUNG

DÉPÔT LÉGALE
tirage 2000 exempl.
Saigon le 16-12-1927

321